

RÜYA ARTIĞI

Mustafa SOYUER

Kadın, yatağından sıçrayarak uyandı. İlk, dudaklarına gitti elleri. Yerli yerindeydi dudakları. Gece lambasının sarı ışığı, bir ölü odası vehmi veriyordu odaya. Tuvalet aynasından safran sarısı, korkulu benzini gördü. Sonra iyice büyümüş, ıslak gözlerine baktı. Çok ağlamıştı. Yastığa işlemişti gözünün yaşı. İnsan rüyada ağlar mıydı? Ne berbat bir rüyaydı o öyle. Gerçek gibi.

“Boynumdan öp.” diyordu adam kadına, “varsa eğer bir vebali benim boynuma.”

Öpecek gibi olmuştu kadın. Titriyordu etli dudakları. Nefesi bir daralıp bir açılıyordu. Öpse mührü bozulacaktı dudaklarının. Öpse kirlenecekti baharın masumiyeti baştanbaşa ama “Öp” diyordu adam ısrarla, “işte tam şuradan, şahdamarımın üstünden.”

Kimdi bu adam, nereden çıkmıştı? Çıyan yeşili gözleri ne korkunçtu öyle. İri burnu, çilli yüzüyle ne çirkin bir adamdı. Nerden tanıyordu kendisini de ta rüyasına kadar gelmişti. Bu nasıl tutarsız bir rüya idi böyle. Ne başı var ne sonu. Ne çok boşluk vardı. Olaylar birbirinden tamamen kopuktu. Şimdi nasıl yormalıydı bu karmaşık düşü? Kime yordurmalıydı?

Bağ gibi bir yer... İlk bunu hatırladı kadın. Kimsecikler yoktu etrafta. Sanki bütün dünya güneşe göçmüştü. Sanki bütün kurtlar, kuşlar, börtü böcek bir yerlere saklanmıştı. Aynı zerdali ağacına vermişlerdi sırtlarını. Adamın avuçlarındaydı kadının elleri. Ne zaman, hangi cüretle almıştı ellerini avuçlarına? Rüyanın başını hatırlamıyordu kadın. Hatırlayamadı. O an, sadece kalbinin ellerinde attığını duyuyordu. İnce ince ter sızıyordu parmaklarının ucundan. Her boğumda yeni bir pişmanlık boğuluyordu. Adam, çıyan

yeşili gözlerini çekmiyordu kadının gözlerinden. İnatla “Tam şuradan” diyordu, “şahdamarımın üstünden.”

Sesi dalıp çıkan dereler gibiydi adamın, dupduru. Yüzündeki çirkinlik sesine ve kalbine yansımamıştı her nasılsa. Yumuşacıktı sesi de kalbi de. Bir taşı bile ikna edebilirdi bu incelikle. Etten, kemikten ve duygudan yapılmış bir insan, nasıl reddedebilirdi o incecik boynu öpmeyi.

Bir taş değildi kalbi elbet. Kadın ikna oldu. Adamın boynuna doğru uzattı dudaklarını. Tam öpecekken... Ağır bir pişmanlığın bağrına taş gibi oturduğunu hissetti. Birden çekti dudaklarını kadın. Bu vebali sırtlanmaktansa varsın değmesindi o ince boyna dudakları. Oysa adam bütün masrafı kabule hazırdı: “Varsa eğer bir vebali benim boynuma.” Öpse miydi acep?

*

Terminal mi, gar mı, havaalanı mı desem öyle bir yer işte.

Terminal de nereden çıktı şimdi. Az evvel bağda bir zerdali ağacına vermişlerdi sırtlarını. İnsan rüyasında nasıl hızlı hareket edebiliyor. Mesafe ve zaman ne de çabuk değişiyor. Ne tutarsız bir rüya idi bu böyle. Terminalde, bağdaki ıssızlıktan eser yok. Bir tarafta vuslat bekleyen, bir tarafta hasret yolcu eden insanlar, iri göbekleri ve lacivert kravatlarıyla sağa sola koşuşturan simsarlar, peynir bidonları, turşular, pekmezler, tarhanalar... Gerçek gibi.

“Gidiyorum.” dedi kadın kalabalıkların arasından.

“Gidiyorsun.” dedi adam hüznlenerek. “Biletimi çoktan kesmiş simsar gözlerin.”

“Gidiyorsun.” dedi adam tekrar. “Peki, yüreğimi sürüye sürüye nereye götürüyorsun? Nerede göreceğim bir daha seni?”

“Rüyalarım gel.” dedi kadın, arkasını dönmeden.

Kan sızıyordu kadının sürüdüğü bavulundan. Beyaz parkeler üstünde kırmızı bir hat çize çize ilerliyordu kadın. Vuslat bekleyenler, hasret yolcu edenler, bütün lacivert kravatlar aynı çizgiye odaklanmıştı. X-RAY cihazı itiraz etmeyecek miydi kadının demirden kalbine? Muavin, sormayacak mıydı bavulundan sızan kanı?

“Bağajda ceset taşımıyoruz bağyan!”

Yürüyordu kadın, işlenmemiş bir günahın öfkesini etrafa savura savura. Tam gözden kaybolacakken son bir kez adama baktı. Adam bıraktığı yerde duruyordu. Göz göze geldiler. Ne çirkin adamdı. Gözleri çıyan yeşili, burnu

sipsivri. Kimdi, kimin nesiydi bu garip adam. Bu nasıl saçma bir rüya idi. Gülümsedi adam. Kadın da gülümsedi. Eliyle şahdamarını işaret etti adam. İçini çekerek mahcup mahcup gökyüzüne baktı kadın.

Son anons da yapıldı: “Sayın yolcularımızın dikkatine! Hasret peronundaki otobüsümüzün hareket saati gelmiştir. Yolcularımızın bir an önce yerlerini almaları...” Anonsun ardından hiç beklenmeyen oldu o an. Kadın elindeki bavulu bırakarak adama doğru koştu, adam kadına. Tıpkı filmlerdeki gibi. Sımsıkı sarıldılar. Kadın, göğsünde adamın kalp atışlarını duydu. Bağdan zerdali kokusu sinmişti adamın üzerine. Derince içine çekti bu kokuyu kadın. Vebali isterse kendi boynuna olsun düşünmedi bunu, arzuyla uzandı adamın şah damarına doğru.

Birden kızgın bir kora değdi sanki dudakları. Acıyla yandı. Acısından çığlık atmak istedi, atamadı çünkü birbirine kaynamıştı dudakları. Adam çiyen yeşili gözleriyle iri kahkahalar atıyordu. Otobüs çoktan hareket etmişti. Bavul ortalarda yoktu.

İşte tam da o sırada sıçrayarak uyandı kadın yatağından. İlk dudaklarına gitti elleri. Yerli yerindeydi. Gece lambasının sarı ışığı, bir ölü odası vehmi veriyordu odaya. Tuvalet aynasından safran sarısı, korkulu benzini gördü. Sonra iyice büyümüş ıslak gözlerine baktı. Çok ağlamıştı. Yatağındaydı işte. “Çok şükür!” dedi. “Rüyaymış bütün yaşananlar!”

Komodinin üstünde duran sürahiden bir bardak su içti. Yatağın kenarına oturup kalbinin gürültüsünü dinledi biraz. Nefesini toplamaya çalıştı. “Rüyaymış bütün yaşananlar!” dedi tekrar. Sevindi. Eliyle yastığı yokladı. İyice ıslanmıştı. Islak tarafını alta çevirdi. Yanında, yarı açık gözlerle ve horultuyla uyuyan adama baktı. Onun soğuk sıcaklığını kendine doğru iyice çekti. Gözlerini yumdu. Rüyasında tanımazlıktan geldiği çiyen gözlü, iri burunlu bir çirkinliğin arkasından sımsıkı sarıldı. Taze zerdali kokusu geldi bir yerlerden burnuna.

Rüya bittiği hâlde “Öp” diyordu adam hâlâ ısrarla “Sen öp, varsa vebali benim boynuma.”